

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

nering af fremmede styrker på dansk territorium“.

Uden at forhandle med rigsdagen, uden så meget som at forelægge sagen i det udenrigspolitiske navn giver den højtærede udenrigsminister tilkende overfor en fremmed magts regering, at den danske regering nu har et andet standpunkt end hidtil.

Jeg må meget beklage, at udenrigsministeren ved denne handle måde har tilsidesat hensynet til rigsdagen og foregrebet begivenhedernes gang. Fremmede troppers stationering her i landet vil ikke være en foranstaltning, der bidrager til afspænding eller letter forhandlingsmulighederne. Tværtimod, man må befrygte, at det vil øge mistænksomheden hos øststaterne og yderligere vanskeliggøre, at en forståelse kommer i stand mellem de store magtgrupper øst og vest.

Den krise, der består i verden, er en tillidskrise. Der er skabt en atmosfære af mistillid, som næsten synes uigennemtrængelig. Danmark bør ikke ved nogen handling bidrage til at give denne mistillid næring. Kan Danmark ikke yde nogen større indsats med hensyn til at foretage positive skridt til afspænding i verdenspolitikken, så kunne man i det mindste forlange, at vi afholder os fra handlinger, der direkte skader mulighederne for forståelse mellem magtgrupperne.

Jeg vil så indtrængende og så stærkt, som jeg kan, på mit partis vegne opfordre regeringen og socialdemokratiet til at standse al videre forhandling om stationering af fremmede tropper her i landet.

Går regeringen og socialdemokratiet med til, at fremmede tropper stationeres her, da bryder man et løfte, som er givet den danske befolkning, og fraviger på et afgørende område en af forudsætningerne for den danske befolknings tilslutning til Atlantpagten. Danmark bør i denne sag, på samme måde som Norge, fastholde sit standpunkt, at ingen fremmede tropper stationeres i landet i fredstid. Danmark bør ikke foretage nogen handling, der af andre lande kan blive opfattet som en udfordring.

Og må jeg så yderligere kun tilføje, at når der fra kommunistisk side bliver gjort forsøg på at give Rusland den opfattelse, at regeringen og de partier, der støtter Atlantpolitikken, er krigshetere, og at

formålet med deres politik tilsigter aggression overfor Rusland, så ved det kommunistiske parti, at dette er uvederhæftig og usandfærdig tale. Der er ingen politiske partier i Danmark, der har aggressive hensigter, hverken overfor Rusland eller noget andet land. — Og det er mig ubegribeligt, at det kommunistiske parti ikke kan se, at når partiet overfor Rusland, hvor det kommunistiske parti har ørenlyd i højere grad end andre politiske partier, giver et urigtigt og falsk billede af de danske politiske partiers hensigter og formål i udenrigspolitikken, så skader de deres lands interesser, og ved en sådan handling sætter de sig udenfor enhver mulighed for forhandling mellem hæderlige landsmænd.

Udenrigsministeren omtalte i sin tale også forholdene i Sydslesvig, og jeg vil gerne i forbindelse dermed sige, at jeg kan tilsige mit partis fulde støtte til det folkelige og kulturelle arbejde, der udføres blandt danske i Sydslesvig. Den menneskelige og personlige ret til for enhver borger at leve sit eget frie, folkelige, nationale liv er en menneskeret, som ethvert hæderligt demokrati må sikre sit lands borgere, og Sydslesvigs danske vil kunne påregne hele det danske folks støtte til at få respekteret disse synspunkter, der også er nedfældet i den Kieleraftale, som danner grundlag for forholdet imellem danske og tyske i Sydslesvig.

Jeg hørte med interesse udenrigsministerens udtalelse om det forarbejde, som er i gang for, at Danmark mere aktivt kan deltage i det internationale samarbejde, der udføres for at hjælpe underudviklede lande. Der bliver ved denne lejlighed desværre ikke megen tid til at beskæftige sig med dette vigtige spørgsmål, men jeg vil opfordre ministeren til at foranledige, at rigsdagen snarest bliver draget med ind i det forberedende arbejde, som er i gang. Det er mit indtryk, at det, som hidtil er foregået gennem De Forenede Nationer, ikke har været helt rationelt, men noget for tilfældigt. Jeg mener, at hjælpearbejdet bør gå gennem FN, men Danmark og andre lande, der gerne vil række en hjælpende hånd, må ved forhandling med udvalget indenfor FN i højere grad end hidtil være med til selv at udvælge de opgaver, som vi skønner at vi har betingelser for at løse. Det er meget afgørende, at dette hjælpearbejde ikke drukner i papir og kontorer;